

(Hekayə)

Hələ də cəzalıyam. Otağımın aralı qapısından boylanıb pilləkən boşluğundan gələn səsləri dinləyirəm. Anam sakit-sakit ağlayır, atam isə yüksək səslə doktor Okamponun məni göndərməyi tövsiyə etdiyi işveçrə sanatoriyasıyla bağlı danışır. Onun addımlarını (ploplop), zoolparkdakı sarı pələng kimi dayanmadan hərəkət etdiyi üçün yaxınlaşıb-uzaqlaşan səsinə dinləyirəm. Yağın həmişə əsəbi olanda etdiyi kimi əlləri belində gəzir. Anam isə kreslodə əyləşib ağlayır, ayaqlarını bərk-bərk sıxıb, ağ yaylığını əllərinin arasında top kimi yumrulayıb.

– Qərar verməlisən, Mercedes, – atam bunu deyəndən sonra sükut çökür.

Məni ora aparacaqlar. Bilmirəm, Laurita mənimlə gələcəkmi? Amma məni aparacaqlarından əminəm.

– Sən günahkarsan, – qapıdan çevrilib əsəbi-əsəbi deyirəm. Yataqda oturub gülən əkiz bacım Laurita çiyinlərini çəkir. O, bütün cəzalardan canını qurtara bilirdi; axı mən sadəcə onun dediklərini ələyirəm, amma o həmişə aradan çıxır.

Özünü pis aparən qızların göndərdiyi o iyrenc məktəbdə mənim saçımı keçəl qırxacaqlar, çuvaldan paltar geyindirəcəklər, siçanlarla, tarakanlarla dolu otaqda qalacam, yalnız kiçik pəncərənin qəfəsindən damlayan yağış suyunu içə biləcəm. Onlara düzünü demişdim, amma mənə inanmamışdılar. Qorxuram. Artıq mən də alçaq səslə ağlayıram (hihihi). Kokerimisi Casper də sevimli söyüdüünün kölgəsində uzandığı yerdə əlimdə atamın kuboku ilə yaxınlaşdığını görəndə buna bənzər səslər çıxarmışdı. Ötən il atam klub tumirində üçüncü olmuşdu, ona başında papaq, əlində qolf çubuğu olan bu yöndəmsiz, ağır bürünc fiquru vermişdilər. Düzü, yazıq Casperə heç bir qərəzəm yox idi, lakin Laurita kuboku vitrindən götürməyi, ipdən tullanma oynadığını kəndirin ucuna bağlamağı əmr etmişdi. Sonra da Casperin revmatizmdən əziyyət çəkdiyini, kəndirin o biri ucunu onun boynuna bağlamağın hamı üçün daha yaxşı olacağını pıçıldamışdı. Əvvəlcə həmişəki kimi razı olmadım. Amma Laurita məni “ölüm oyunu” ilə təhdid etdi.

Casper kor idi, artıq on iki yaş olduğu üçün arxa pəncələrini güclə

hərəkət etdirirdi. Onun fransız kralının pariki kimi qıvrım, böyük qulaqlarını sığallamaq üçün yanında diz çökəndə yavaşca zingildəmişdi. Yazığı qucağımda hovuzun kənarına gətirincə zingildəməyə davam edirdi. Sonra onun çırpınışlarını, suyun üzündə qalmaq çabalarını izlədim, tezliklə gücdən düşdü və dibe batdı.

Aşağıda hərəkətsiz yatan Casperə baxdıqda artıq onun o qədər də kədərli görünmədiyini düşündüm. O, ite yox, nəhəng qara bir hörümçəyin kölgəsinə bənzəyirdi. Bir saat sonra Laurita ilə birlikdə mənim yatağımda sakitcə uzanıb çox sevdiyimiz “Beş-

Oyun

lik” kitabını oxuyurduq ki, bağdan anamın feryadı eşidildi.

Əslində son vaxtlar sözbə baxmayan Laurita idi. Amma atam bir kəlmə belə inanmır, anam isə Lauritanı məni belə şeylərə məcbur etməklə günahlandırıldığı eşidən kimi ağlamağa başlayır. Əlbəttə, “ölüm oyunu”na dözməli olan onlar deyildi. Belə olsaydı, onlar da bacımın hər dediyini edərdilər.

– *Bu oyuna nifrət edirəm, anacan, – etiraf etmişdim, – Laurita pis qızıdır. Deyir ki, sözüne baxmasam, gözümün qabağında öləcək.*

Amma anam heç nə anlamamış kimi gözlerini bərəldib mənə baxır, sevimli oyuncağı Otellitonun parçalarını əlində tutub pıçılı ilə eyni sözləri təkrarlayırdı:

– *Niyə belə elədin, Viktoriya, niyə?*

O, kubalı nənəmdən qalan qara çini oyuncağı yerə çırpanda necə pis olduğunu təsəvvür belə etmir. Hətta bunu eləyə bilmək üçün gözlerimi yummalı olmuşdum. Bilirdim ki, topuş əllərini sanki sevinclə yuxarı qaldırmış və hər an alqışlamağa hazır görünən bu şokolad rəngli oyuncaq anama öz anasından qalan son xatirəydi. Otellito qəşəng idi. Çox qəşəng idi. Ağzını açıb güldürdü, ağapaq dişləri görünürdü, tənəsində xırda, qıvrım qara saçları vardı. Əynindəki mavi rəngli sviteri və şalvarı Silviya nənəm toxumuşdu, inci düyməli kiçik papışlar da onun əl işi idi. Anam hər həftə onun geyimlərini əldə yuyurdu ki, şkafta tozlanıb qal-

masın. Paltarlar kölgədə quruyanaqəd anam Otellitonu bir xəzinə kimi ağ dəsmala bükür, islaq bezlə onun qollarını, ayaqlarını, xoşbəxt qara si-fətini ovuşdurur və Havanada yaşayarkən Silviya nənədən öyrəndiyi laylanı oxuyurdu.

Otellonun çilik-çilik olduğunu görəndə anamın necə inciyəcəyini bilirdim, onun da qəlbi parçalanacaq və heç kim bu parçalanı birləşdirə bilməyəcəkdi. Amma mən yalvarsam da, mavi rəngli şüşə kürəciklərimi, oyuncaq evimdəki mis ayaqlı vannanı və xaç anamızın mənə hədiyyə etdiyi qızıl medalı onu təklif etsəm də,

Laurita qollarını çarpazlayıb başını oyan-bu yana yelləmişdi.

– Nə qədər axmaqsan, – demişdi, – niyə içində öz saçım olan medalı istəyirəm ki? Ya oyuncağı qırırsan, ya da oynayırsın.

Bunu eşidəndən sonra fağır Otellitonu çatmaq üçün stolun üstünə qalxdığımı xatırlayıram. O, həmişəki kimi valideynlərimiz qoz ağacından olan şkaftında, öz küncündə xoşbəxt-xoşbəxt oturmuşdu. Plitələrə zərblə çırpılsa belə, dodaqlarındakı gülüş yoxa çıxmıdı, sadəcə yarı bölündü.

Pilləkənlərdən anamın yorğun addımlarını eşitdiyim üçün qapıdan tələsik uzaqlaşırıam. Yatağıma qaçdım və özümə yer ələmək üçün Lauritanı itələdim.

– Gizlət, anam gəlir, – dedim dişlərimi sıxaraq.

Biz hindistanlılar kimi bardaş qurub daş, kağız, qayçı oynamağa başladırıq. Anam qapının yanında dayanır və iki dəfə yavaşca tiqıldadır.

– Burdasan, Viktoriya? – onun səsi elə kədərli idi ki, “hə, ikimiz də buradayıq, sakitcə oynayırsın” cavabını verəndə səsim titrəyir.

Bilirəm ki, anam o tərəfdə hiçqırılqırılını boğmağa çalışır və içəri girməmişdən əvvəl əlini qapının qulpundan çəkmədən bir az gözəyir. Laurita və mən onu görəndə heç nə demirik, ağızımız qulaqlarımızda gülməyirik ki, sakitləşsin və hər şeyin qaydasında olduğuna inansın. Amma anam gülmür. O, kədərli ruha bənzəyir, saçı təmiz ağarıb, əyninə iki ölçü böyük olan çirkin qara rəngli

Patrisiya Esteban Erles

paltarı qorxunc görünür. O, Lauritanın yatağında əyləşir və ürək formasındaki yastığı düzəldir. Sonra mənə baxır.

– Viktoriya. Axı niyə?

İkimiz də burdayıq. Amma həmişəki kimi tək mənə danışır və üzümdeki təbəssüm yoxa çıxır. Mən əsəbiyəm, çox əsəbiyəm. Mənə inanmağımı istəyirəm və ona bir də ən başdan “ölüm oyunu” barədə danışmağa başlayıram ki, heç olmasa, yalan danışmadığımı görsün. Əsəbdən qıpqırmızı pörtürəm. Gözlərimi bağlayıram. Lauritanın ilk dəfə bu oyunu bir bazar səhəri kilsədən qayıdandan sonra başladığını deyirəm. Ondan sonra hər dəfə israrla bu oyunu oynamaq istəyir. Qaçaraq pillələrdən qalxdığımızı, bu vaxt atamın qonaq otağında qalib qəzet oxuduğunu, anamın isə mətbəxdə aşpazımız Matildanı yoxlamağa getdiyini danışırıam. Mən Lauradan bir neçə addım arxadaydım, o isə ölmək üçün ən sevimli yeri olan valideynlərimin yataq otağına tələsirdi. Laurita böyük yatağa sərələnlə qolunu qaldırdı və mənə yataq otağının qapısını azca aralı qoymağı əmr etdi. Dediyyəni ələmişdim, bu oyun məni qorxutsa da, heç vaxt ona qarşı gələ bilmirdim.

Anam susmağımı xahiş edir, amma ona fikir vermərəm. Bunun əvəzinə deyirəm ki, Lauritanın belə hərəkətsiz dayanmağına baxa bilməsəm də, əlimdən başqa heç nə gəlmir. Yatağın yanında dayanıb onun atlas yastığı sərələnlə qara qıvrımlarına – özünü çaya atıb bütün qəzetlərə xəbər olan aktrisanın daşlaşmış saçlarını xatırlatmışdı – baxırdım. Laurita gözlerini yumanda içində sayrışan bütün parlaq ulduzlar söndü. İndi Laurita həmişəkindən daha çox gəlinciyə bənzəyirdi, onun burun dəliklərinə, qurumuş kirpiklərinə, eynən Silviya nənə kimi sinəsi üstə çarpazlanmış əllərinə (dəfn bürosunun işçisi hər şeyi qaydasına saldıqlarını və nənəmizə baxa biləcəyimizi deyəndə görmüşdüm) baxmağa qorxurdum. Anamızın bizə bazar günləri geyindiriyi mavi ipək don artıq mənimkinə bənzəmirdi və lampa abajuru kimi hərə-

kətsiz görünürdü. Lauranın ağ uzunboğaz corab içindəki dizləri bir cüt çubuğu xatırladırdı, ayaqlarında təzə altılıqlı, qara laklı ayaqqabıları parıldayırdı.

Mən sağ qaldım, bacım Laurita isə öldü. Mən yatağın yanında dayanmışdım, gerçəkliliklə oyun bir-birinə qarışdırılmaz olmuşdu, mən sağ idim, əkiz bacım isə ölmüşdü. Hələ də yatağın yanında dayandığım və yarpaq kimi əsdiyim üçün özümü günahkar hiss edirdim, gözlerim dolmuşdu, özümü güclə saxlayırdım, bacım isə ayaqqabıları ilə uzanıb həmişəlik susmuşdu. Təəssüf ki, onun ayaqqabıları heç vaxt köhnəlməyəcəkdi. Qəfil şkafta tərəf qaçdım, qapısını açdım və içəridə gizləndim. Orada xeyli qaldım, nəhayət Laurita yerindən qalxıb gülməyə başladı, qışqıra-qışqıra axmaq və qorxaq olduğunu dedi. Mən cırmayıb qəzəblə özümü çölə atdım, havasızlıqdan yanaqlarım qızarmışdı.

Artıq əsəbi deyiləm, pomidor kimi qızamış sifətimi, məni göstərən gülən, böyük yatağı təpikləyə-təpikləyə qəşş ələyib özündən gedən Lauritanı xatırlayıb gülmürəm. Bütün bunları anama danışandan sonra anlayıram ki, mənə inanmayacaq, boşuna gözəyirəm. Anam köynəyinin qolundan qışmış əl yaylığını çıxarıb yanağı ilə axan yaşları silir. Laurita qəzəbli gözəllə mənə baxır. Mən ümidlə anama baxıram, o isə belə deyir (mənimlə danışdığını bilirəm):

– *Əzizim, bacın ölüb. Başa düşürsən? Ölüb.*

Amma mən nə “hə”, nə “yox” deyirəm. Dilini çıxarıb işarət barmağın gicgahına dirəyərək fırtadan Lauritaya baxıram. Gülmürəm. Hə, əlbəttə, ölüb, anam nə bilsin, axı.

Tərcümə etdi:
İlahə Əkbər